

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: **Home Care Services & Supplies, s.r.o.**, se sídlem Praha 6, Patočkova 1471/77 IČ: 25610619, zastoupen Mgr. Ladislavem Proškem, advokátem se sídlem Praha 1, Haštalská 27, proti žalovanému: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky**, se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020, zastoupena Mgr. Ondřejem Trnkou, advokátem se sídlem Praha 2, Záhřebská 154/30, o žalobě proti rozhodnutí ředitele Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky ze dne 23.4.2010, č.j. PO-2217/10/JB,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ředitele Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky ze dne 23.4.2010, č.j. PO-2217/10/JB, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.808,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Ladislava Proška, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ředitele Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky ze dne 23.4.2010, č.j. PO-2217/10/JB (dále též napadené rozhodnutí), kterým bylo zamítnuto jeho

odvolání proti rozhodnutí Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky ze dne 26.3.2010, č.j. PO-2067/10/JB, jímž bylo podle ustanovení § 15 a § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.), rozhodnuto, že se žádosti o poskytnutí informací ze dne 23.2.2010 nevyhovuje.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že dne 23.2.2010 podal u žalovaného žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., konkrétně o poskytnutí usnesení Správní rady Všeobecné zdravotní pojišťovny (dále též VZP) za rok 2009 a 2010. Teprve na základě urgency vydal žalovaný dne 26.3.2010 pod č.j. PO-2067/10/JB rozhodnutí, kterým s odkazem na ustanovení § 15 a § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. rozhodl tak, že se žádosti o poskytnutí informací nevyhovuje. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání bylo zamítnuto. K argumentům uvedeným v odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí žalobce uvedl, že dle ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 551/1991 Sb. Správní rada VZP rozhoduje mimo jiné o nákupu nemovitostí v pořizovací ceně vyšší než 5 milionů korun, nákupu hmotného a nehmotného majetku v pořizovací ceně vyšší než 5 milionů korun, o schválení objemu úhrad zdravotnickým zařízením, převzetí ručitélského závazku, použití rezervního fondu a dalších důležitých věcech, které souvisí s činností VZP. Z uvedeného je dle názoru žalobce zřejmé, že Správní rada nerozhoduje výlučně o vnitřních pokynech a personálních předpisech žalovaného ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., ale naopak zejména o otázkách souvisejících s nakládáním s veřejnými prostředky, které musí zůstat pod účinnou veřejnou kontrolou, někdy také o vnitřních předpisech. Usnesení Správní rady VZP tedy nemají charakter informace uvedené v ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., nejsou informací vztahující se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Jejich obsah není omezen jen a pouze na vnitřní pokyny a personální předpisy, proto nepodléhají možnosti omezení požadovanou informací poskytnout tak, jak tvrdí žalovaný. Vzhledem k tomu, že ani žalovaný nepopírá skutečnost, že je povinným subjektem s úplnou informační povinností, může poskytnutí informace odmítnout či omezit jen z důvodů stanovených zákonem. V daném případě však zákonné důvody pro odmítnutí či omezení poskytnutí informace ze strany žalovaného nejsou dány.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pro úplnost uvedl, že žalobce v roce 2010 podal u žalovaného celkem dvě desítky žádostí o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb. Z těchto žádostí žalovaný vyhodnotil jako neoprávněné pouze dvě, a to žádost ze dne 23.2.2010, která je předmětem této žaloby, a žádost, která měla přímou souvislost se spory o neplatnost výpovědi smluv o poskytování a úhradě zdravotní péče, které žalobce s žalovaným vede u pěti okresních soudů v ČR. V této souvislosti žalovaný poukázal na to, že do doby výpovědi smluv o poskytování a úhradě zdravotní péče v lednu 2010, které žalovaný žalobci provedl vzhledem k opakovanému porušování zákonných i smluvních povinností žalobce, žalobce žalovaného nepožádal ani jednou o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaný proto hodnotí žádosti žalobce o poskytnutí informací dle uvedeného zákona jako účelový a šikanózní výkon práva ze strany žalobce vzhledem k ukončení smlouvy o poskytování a úhradě zdravotní péče ze strany žalovaného. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce využil svého práva a k vyjádření žalovaného podal repliku, v níž setrval na své původní argumentaci, a k vyjádření žalovaného uvedl, že potvrzuje existenci pěti soudních sporů, ve kterých nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Zdůraznil, že právě těchto

pět oddělených sporů vedených u pěti příslušných soudů vedlo k podání v průměru čtyř žádostí dle zákona č. 106/1999 Sb. u jedné krajské pobočky žalovaného. Všechny žádosti souvisejí s právě probíhajícími spory a týkají se písemností, které žalobce hodlá použít v důkazním řízení. Hodnocení těchto žádostí žalovanou stranou jako účelový a šikanózní výkon práva ze strany žalobce dle jeho názoru není namístě a považuje ho za mylný. V této souvislosti odkázal na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2009, č.j. 4As 27/2008-89.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 23.2.2010 podal žalobce u žalovaného žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., a to usnesení Správní rady VZP ČR za rok 2009 a 2010.

Na uvedenou žádost reagoval žalovaný rozhodnutím ze dne 26.3.2010, č.j. PO-2067/10/JB, jímž žádosti podle ustanovení § 15 a § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. nevyhověl.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že podle jednacího řádu VZP vydaného na základě ustanovení § 18 odst. 7 zákona č. 551/1991 Sb. je jednání orgánů Pojišťovny neveřejné. Zákon č. 551/1991 Sb. ani jiný právní předpis nestanoví, že by jednání orgánů Pojišťovny mělo být veřejné, ani neurčuje okruh osob, které by měly právo být přítomny na jednáních orgánů VZP ČR, ani které by mohly nahlížet do zápisů z těchto jednání. Záписы ze schůzí Správní rady, jejichž součástí jsou usnesení, jsou tedy jako materiály obsahující informace týkající se vnitřní organizace a řízení Pojišťovny informacemi vztahujícími se k vnitřním pokynům a v případě, kdy řeší personální otázky, i k personálním předpisům povinného subjektu a jako takové jsou z informační povinnosti vyloučeny. Usnesení někdy obsahují i osobní údaje, které rovněž VZP ČR není oprávněna poskytovat s ohledem na příslušná ustanovení zákona č. 101/2000 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém poukázal na to, že vzhledem k tomu, že požadované informace se týkají rovněž způsobů nakládání s veřejnými prostředky, není dán zákonem stanovený důvod k omezení, natož odmítnutí poskytnutí informace.

O podaném odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 23.4.2010, č.j. PO-2217/10/JB, tak, že odvolání bylo zamítnuto. V odůvodnění tohoto rozhodnutí odvolací orgán zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. je VZP jako veřejná instituce povinným subjektem s plnou informační povinností. S odkazem na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dále uvedl, že Správní rada VZP je spolu s Dozorčí radou orgánem Pojišťovny zřizovaný podle zákona č. 551/1991 Sb., jehož prostřednictvím je zajišťována účast pojištěnců Pojišťovny, zaměstnavatelů pojištěnců a státu na řízení Pojišťovny. Správní rada však není statutárním orgánem Pojišťovny, nejedná proto jménem Pojišťovny a nenakládá s veřejnými prostředky svěřenými VZP přímo. Statutárním orgánem Pojišťovny je ředitel. Dále poukázal na to, že skutečnost, že usnesení někdy obsahují i osobní údaje, které rovněž VZP není oprávněna poskytovat s ohledem na příslušná ustanovení zákona č. 101/2000 Sb., na kterou poukázal již správní orgán prvního stupně, respektuje i ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb. Z uvedeného je dle názoru odvolacího orgánu zřejmé, že informační povinnost VZP je v předmětném případě omezena v souladu s příslušnými ustanovení zákona č. 106/1999 Sb.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popř. o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.

Podle ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 551/1991 Sb., o Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, ve znění pozdějších předpisů, Správní rada rozhoduje o

- a) schválení organizačního řádu Pojišťovny,
- b) schválení návrhu zdravotně pojistného plánu, účetní závěrky a návrhu výroční zprávy,
- c) schválení objemu úhrad poskytovatelům,
- d) jmenování a odvolání ředitele Pojišťovny,
- e) schválení zásad smluvní politiky,
- f) žádosti Pojišťovny o úvěr,
- g) nákupu nemovitostí v pořizovací ceně vyšší než 5 milionů korun,
- h) nákupu hmotného a nehmotného majetku v pořizovací ceně vyšší než 5 milionů korun,
- i) převzetí ručitelského závazku,
- j) použití prostředků rezervního fondu,
- k) dalších důležitých věcech, které souvisí s činností pojišťovny a které si k rozhodování vyhradí.

Žalobce v podané žalobě namítal, že zákonné podmínky pro odepření poskytnutí jím požadovaných informací nebyly v daném případě splněny.

Správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí uvedly, že zápisy ze schůzí Správní rady, jejichž součástí jsou usnesení, jsou jako materiály obsahující informace týkající se vnitřní organizace a řízení Pojišťovny informacemi vztahujícími se k vnitřním pokynům a v případě, kdy řeší personální otázky, i k personálním předpisům povinného subjektu a jako takové jsou z informační povinnosti podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. vyloučeny.

Při posuzování toho, zda v daném případě byly splněny podmínky pro omezení práva na informace dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., vycházel soud ze závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 17.2.2011, č.j. 1As 105/2010-73. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že *aplikaci § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím ze strany povinných subjektů musí předcházet posouzení dvou podmínek. V první řadě je to možnost subsumovat požadované informace pod pojem vnitřní pokyny, který je součástí hypotézy normy. Povinné subjekty však musí dále v každém konkrétním případě uvážit, zda je nezbytné odepřít poskytnutí informací, které mají*

charakter vnitřních pokynů. Jinými slovy, zákon poskytuje povinným subjektům v dispozici této normy velký prostor pro správní uvážení, zda budou postupovat dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím a omezí právo na informace. Svůj postup musí povinné subjekty řádně odůvodnit.

Pokud se jedná o první z uvedených podmínek, tedy možnost subsumovat požadované informace pod pojem vnitřní pokyny, z odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgány usnesení Správní rady VZP podřadily pod pojem vnitřní pokyny, když pouze obecně, bez bližší konkretizace obsahu požadovaných usnesení, uvedly, že zápisy ze schůzí Správní rady, jejichž součástí jsou usnesení, jsou jako materiály obsahující informace týkající se vnitřní organizace a řízení Pojišťovny informacemi vztahujícími se k vnitřním pokynům a v případě, kdy řeší personální otázky, i k personálním předpisům povinného subjektu a jako takové jsou z informační povinnosti vyloučeny podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Tento závěr je však dle názoru soudu nepřekoumatelný, neboť nekoresponduje se shora citovaným ustanovením § 20 odst. 1 zákona č. 551/1991 Sb., ze kterého vyplývá, že Správní rada VZP nerozhoduje pouze o otázkách týkajících se vnitřní organizace a řízení VZP a o personálních otázkách, ale rovněž o otázkách souvisejících s nakládáním s veřejnými prostředky (mj. o nákupu nemovitostí v pořizovací ceně vyšší než 5 milionů korun, nákupu hmotného a nehmotného majetku v pořizované ceně vyšší než 5 milionů korun, o schválení objemu úhrad zdravotnickým zařízením, převzetí ručitelského závazku, použití rezervního fondu), které podléhají veřejné kontrole.

Pokud se jedná o druhou z podmínek omezení práva na informace dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., touto ze Správní orgány v daném případě nezabývaly vůbec. Z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí vyplývá pouze to, že podřadily požadované informace pod pojem vnitřní pokyny, resp. personální předpisy, úvahy o nezbytnosti omezit právo na informace na základě citovaného ustanovení však v odůvodnění rozhodnutí neuvedly.

Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení, a to pro nepřekoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.), a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení bude na žalovaném, aby v intencích shora uvedeného řádně odůvodnil svůj závěr o tom, že v daném případě byly splněny podmínky pro omezení práva na informace na základě ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

Na tomto místě považuje soud za potřebné poukázat na to, že nelze vyloučit, že předmětná usnesení obsahují vedle informací, na jejichž poskytnutí má žadatel nárok i informace, jejichž poskytnutí může být dle zákona odepřeno. Měl-li tedy žalobce zájem o poskytnutí informací týkajících se hospodaření VZP s finančními prostředky, nic mu nebránilo žádost v tomto směru konkretizovat a vymezit tak její rozsah, což by dle názoru soudu nepochybně přispělo ke snadnějšímu rozhodování o této žádosti.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhradu nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a dále náklady odměny zástupce žalobce Mgr.

Ladislava Proška, advokáta, a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní odměna činí 4.200,- Kč za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby) po 2.100,- Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce ve výši 600,- Kč za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobce je advokát, který doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Částka daně činí 1.008,- Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tedy činí 7.808,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. prosince 2014

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová